

...292

MOARTEA ULTIMULUI GOLAN

de Virgil
Stoienescu

TEATRUL NAȚIONAL
DIN BUCUREȘTI

30 ianuarie 1980

Prima impresie: după zece ani de la premieră, Moartea ultimului golan nu și-a epuizat spectatorii. Chiar și în condițiile nefavorabile ale unei serii de iarnă geroasă, sala s-a umplut pînă la ultimul loc.

A doua impresie: maestrul Fintesteanu, regizorul spectacolului, pare să nu-și fi văzut de multă vreme opera, deoarece, pe ici pe colo, montarea poartă pecetea degradării.

A treia și ultima impresie: unii dintre interpreți, mai proaspăt intrați în distribuție, colaborează cu autorul la „îmbogățirea” replicii. Să admitem că unele poante și aluzii ar putea contribui la actualizarea acțiunii și la savoare dialogului: „Adio mapă, bonjur sapă”, „AB-BA”, „Boney M.”, „Falco-netti”, „Kunta Kinte”, „În fața ușilor închise”, „Almanahul Gong”, „care dai, mă, cu zăpadă?” — ne-au chiar amuzat. Altele, însă, au făcut să ni se încrețească nițeluș pielea; grașița vulgarității era străpunsă... Și, unde, boss

(vorba unui personaj)? Tocmai pe prima scenă a fării, unde puritatea limbii, finuta și rigoarea etc., etc... Deh!

Intrat în rolul lui Fane zis Fony, admirabilul, simpaticul, hazosul actor Constantin Diplan a prins un fir al comiculii pitoresc și trage de el (ah, cu cită nedisimulată plăcere trage de el și cum se mai răsfață cu „risul de secătură” al personajului!), pînă cînd aproape se destramă toată țesătura rolului, rămîind doar prezența și, bineînțeles, personalitatea actorului. În unele momente, cum ar fi acela al scrierii scrisorii către ministru, prinde de firul „improvizației libere” și Costel Constantin (în general, acesta păstrează ținuta interpretării de la premieră), trăgînd, împreună cu partenerul său de poante, pînă se face o gaură bună în spectacol. Dealtfel, desfășurîndu-se cam „în dorul lelii”, fără tenstune, fără o urmărire riguroasă a esențialului, fără gradajă necesară, spectacolul are multe asemenea „găuri”, care stopează ritmul și măturisesc lipsa repetițiilor de întreținere.

Prin vîlul de oboseală așternut asupra comiculii, am întrezărit prezența viguroasă și colorată a loanei Bulcă. De asemenea, Constantin Stănescu îl intruchipează acum pe Valentin cu aplomb și autenticitate, cu măsură.

Dintre ceilalți actori care au obținut note mari la premieră: Rodica Popescu, Ilina Tomoroveanu, Chiril Economu, Gheorghe Cristescu, nici unul nu și-a pătat onoarea, păstrîndu-și intacte, și la această a 292-a apariție, calificativele.

V. D.

... 17

IUBIRI

de Radu F.
Alexandru

TEATRUL EVREIESC
DE STAT

26 ianuarie 1980

Montarea pare să facă parte din acea categorie de spectacole pentru care trecerea timpului nu înseamnă îmbătrînire, ci maturizare. Fenomenul — îmbucurător — se manifestă, la nivel interpretativ, printr-o mai subtilă nuanșare a sensurilor textului, printr-o sporită dezinvoltură a rostirii replicilor, prin perfecționarea mișcării scenice și — oarecum paradoxal — prin omogenizarea jocului de echipă. Spun paradoxal, pentru că programul de sală anunță o modificare, deloc neesențială, a distribuției: în rolul principal (Ana Stoica) apare Irina Dall. Actriță cu vastă experiență profesională, ea reușește nu numai să se integreze perfect în ansamblul celorlalți interpreți, ci să imprime un ritm nou, mai viu, și un desen mai precis întregii reprezentații. Irina Dall joacă, trăiește rolul cu dăruire și sensibilitate, marcînd clar și totodată discret schimbările de registru afectiv și psihologic ale partiturii sale. Printr-un joc constant bun se remarcă, în continuare, celelalte protagoniste (Tricy Abramovici, Doris Maier-Bogdan și Lucia Maier-Cosmeanu). O mențiune specială pentru Theodor Danetti, în evident progres.

A. G.